

Cuprins

CASETA REDACȚIEI

EXCELENȚA

CONSILIUL EDITORIAL

PREȘEDINTE:

prof. dr. Florin Colceag, expert internațional în gifted education

VICEPREȘEDINTE:

Monica Gheorghiu, MBA

Director editorial: Kristof Lajos

Consilieri editoriali:

Mariana Străuț, Director Cercetare Gifted Education

Marilena Leurzeanu, Director Dezvoltare Programe

Adina Tulbure, Director Cercetare Tehnologii Didactice Inovative

Mirela Căpățână, Editor Wikipedia

prof. Stefan Vlaston, președinte EDU CER

Mihai Nae, Director Layout și Design

Eugen Tinca fotoreporter

ECHIPA DE REDACȚIE

Redactor șef: Gabriel Brezoiu

Tehnoredactare computerizată:

Mihai Nae

Site: Mihai Nae

Forum: Gabriel Brezoiu

1. **SPECIAL: Drama copiilor din școli, oglinda fidelă a dezastrului din educație..... 2**

2. **Comitetul de criză pentru salvarea învățământului 3**

3. **Paradigma învățării moștenite de la părinți și bunici: dictat-copiat-tocit-reprodus-uitat 5**

4. **Temă pentru cadrele didactice la educația socială 6**

5. **Președintele Traian**

Băsescu se arată din nou nemulțumit de modul cum se face educație în România..... 7

6. **Raport CE-Peste jumătate dintre români au dificultăți de înțelegere și interpretare a ceea ce citesc 8**

7. **Prioritățile cercetării și educației 9**

8. **România conduce în topul abandonului școlar și analfabetizării 12**

9. **Elevi de excelență pe care statul nu dă doi bani 13**

10. **Autoritățile sunt de acord cu fraudă de la bacalaureat și încearcă să o ascundă 15**

Drama copiilor din școli, oglinda fidelă a dezastrului din educație

In școlile românești sunt insuficiente cabinete de asistență psihopedagogică, deși elevii simt o nevoie acută de consiliere specializată. Nici cabinetele private nu prea se ocupă de soarta minorilor, preferând să lucreze cu adulți. Cazurile de suicid din ultimii ani, în rândul adolescenților, demonstrează că motive aparent banale pentru unii dintre noi pot deveni cauze de sinucidere pentru tineri: teama de corigență, o notă proastă, o ceartă cu profesorul ori colegii sau o decepție sentimentală. Deși situația sinuciderilor a devenit alarmantă, autoritățile din educație nu au catadicsit să intervină cu nicio măsură. Psihologul școlar a devenit o persoană căutată însă greu de găsit. Sunt dovezi crunte întâlnite zi de zi... Există oare legătura dintre suicid și lipsa unor programe individualizate?

Speriați de fața hâdă a educației, copiii sensibili sfârșesc de cele mai multe ori în cazuri profund dramatice. Asta pentru că școala nu este pregătită să facă față cerințelor tot mai accelerate de dezvoltare ale potențialului uman. Școala românească este parcă "setată" să facă din copii niște roboți fără viitor: reproducerea mecanică - motivul care determină stresul școlar, programă și orar încărcat generatoare de surmenaj până la depresie și materiile nefolositoare pentru viață.

Vă prezentăm cazuri reale, pentru a avea ocazia să reflectați asupra motivelor ce pot determina ca educația în școală să fie una generatoare de stres.

Un tânăr de 19 ani din municipiul Deva s-a spânzurat din cauză că

a căzut la examenul de bacalaureat. Adolescentul, P. B. în vârstă de 19 ani absolviseră unul dintre cele mai bune licee din județul Hunedoara, Colegiul Național "Decebal", însă nu a reușit să promoveze și bacalaureatul, deoarece a luat nota 3,4 la proba de chimie. Extrem de supărat, tânărul s-a spânzurat în noaptea de vineri spre sâmbătă, fiind găsit de părinți, dimineața, atârând de un copac din curtea casei.

Absolviseră cel mai renumit colegiu din Hunedoara

Tânărul nu a lăsat niciun bilet în care să-și justifice gestul. Presa națională relatează că surse din rândul anchetatorilor menționează că supărarea adolescentului ar fi fost și mai mare după ce părinții săi l-au muștră pentru eșecul său, mai ales că făcea parte dintr-o clasă cu profil de chimie-biologie și din acest motiv a recurs la gestul extrem.

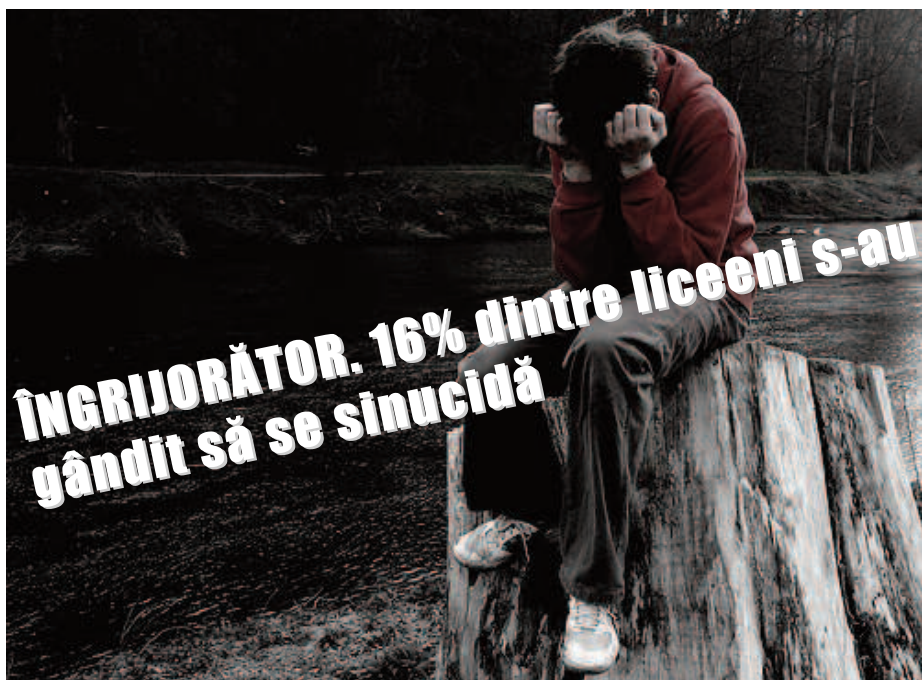
P.B. era elev în clasa de "Științe ale Naturii", iar profesorii lui spun că nu excela la învățătură, dar nici nu era un elev slab. Tânărul era foarte cuminte și nu lipsea de la ore.

Tânărul a obținut la toate probele susținute la bacalaureat note foarte bune, în afară de examenul la chimie.

Astfel, la Limba și Literatura Română a obținut nota 9 la proba orală, iar la cea scrisă nota 7.25. La engleză a fost notat cu 10, la matematică cu nota 7.75, iar la disciplina Sport a obținut 10.

S-a sinucis din cauza atitudinii dirigintelui

În luna iunie, C.G. T era din comuna Todirești, satul Părhăuți. Băiatul stătea în chirie într-o casă de la ieșirea din Suceava spre Plopeni, la o rudă îndepărtată, unde a și fost găsit spânzurat, de grinda din camera sa. Cu câteva zile înainte ca elevul să se sinucidă, dirigintele a avut o ultimă repriză de „educație” cu acesta. Braicu l-ar fi scos pe băiat în față clasei și, gratulându-l cu apelative de genul „bidon turtit” sau „țaran împutit”, l-ar fi făcut de răs în fața colegilor, pe care îi tot întreba dacă simt mirosul „de țaran” emanat de acesta. Colegii tânărului susțineau într-o publicație din

ÎNGRIJORĂTOR. 16% dintre liceeni s-au gândit să se sinucidă

Suceava că atitudinea profesorului față de acest tânăr nu reprezintă însă un caz izolat, același mod de a face educație fiind folosit de profesor și cu alți elevi.

Și-a luat viața pentru că era respins de colegi

Un băiat de 15 ani din județul Suceava a fost victima unui accident rutier care l-a marcat pe viață. A refuzat să meargă la o școală specială pentru că a vrut să trăiască normal în continuare. Colegii lui însă l-au tratat diferit! Emil avea o deficiență locomotorie, dar în inima lui, suferința era însă și mai amară. A crescut fără tata și nicio clipă n-a acceptat faptul că în clasa lui, colegii nu-i erau prieteni tocmai din cauza problemei sale. Într-o clipă de disperare și-a luat viața înainte de ultima zi de școală din clasa a VII-a. Băiatul vroia cu orice preț să fie luat în seamă așa că de mai multe ori a scris bilete în care amenința că se va sinucide. De fiecare dată băiatul sfârșea prin a fi certat pentru gândurile lui. Cine se face vinovat de drama acestor copii? Nimeni?!

Un psiholog la 800 de elevi?!

Ministerul Educației și Cercetării (MEC) prevede că o școală trebuie să aibă peste 800 de elevi pentru a beneficia de acest cabinet sau, mai multe școli care nu ating cifra respectivă, se pot grupa pentru a atrage serviciile unui psiholog. Însă până acum, în România sunt funcționale doar 792 de cabinete la aproximativ 22.000 de unități de învățământ preuniversitar. MEC susținea în urmă cu ceva timp că anul acesta vor fi scoase spre titularizare alte 637 de posturi de consiliere psihopedagogică, ceea ce înseamnă mărirea numărului de cabinete, iar în patru-cinci ani se speră ca acest sistem să acopere complet școlile din țară. Printre motivele care au împiedicat extinderea acestor cabinete se numără: ineficiența coordonării administrative a MEC, dezinteresul inspectoratelor școlare județene, insuficienta specializare a consilierilor, precum și proasta lor salarizare. Dacă în școala lor nu există un psiholog ori dacă sunt nemulțumiți de serviciile oferite de el, elevii pot

apela la un cabinet privat de consiliere. Acestea sunt, însă, mai greu de găsit, deoarece majoritatea sunt specializate pe studenți și adulți. În plus, cele care se ocupă și de copiii până în 16 ani sunt centrate, în general, pe psihoterapie, mai puțin pe simpla consiliere psihologică și pe orientarea profesională.

Tendința de suicid în rândul românilor este în continuă creștere, în ultima perioadă. 2.594 de români s-au sinucis, numai în 2007. Un studiu american, din 2007, arată că suicidul este a treia cauză de deces printre adolescenții cu vârste cuprinse între 15 și 19 ani. Un alt studiu, realizat în rândul elevilor din ultimul an de liceu, a arătat că 3% dintre ei au avut tentative de suicid care s-au finalizat cu spitalizări, iar în cazul a 9% dintre ei acestea au rămas simple tentative. Alți 16% dintre liceeni s-au gândit să se sinucidă și aproximativ 30% au avut o stare depresivă, în perioada în care a fost realizat studiul.

Kristof Lajos

www.investesteincopii.blogspot.com

Comitetul de criză pentru salvarea învățământului

Pentru sistemele de educație și formare profesională din România avem două tipuri de evaluări: cele oficiale, care spun că „pe ansamblu stăm bine, deși mai avem și lipsuri“ și cele independente, externe și interne, care demonstrează cu date clare stagnarea acestor sisteme în paradigma comunistă anterioară anului 1990.

Educația este una dintre temele de maximă importanță

pe plan european și mondial. Din această cauză, cu periodicitate, se evaluează starea educației prin teste internaționale. Testul european cu cea mai mare relevanță în cadrul țărilor UE este Testul PISA, în urma căruia au fost măsurați un număr de parametri de funcționare a educației în diverse țări. România se situează în clasamente în zona inferioară la aproape toți parametrii măsurabili, zona superioară fiind atinsă în general la parametrii negativi, cu unele

Ce spun evaluările independente

1. Raportul Miclea, 2007: învățământul românesc este INEFICIENT, NERELVANT, INECHITABIL și de SLABĂ CALITATE.

2. Evaluarea EDU CER, 2007: învățământul românesc este încremenit în paradigma comunistă a ultimilor 30-40 de ani.

3. Evaluarea EDUGATE: Sistemul de educație nu este organizat pentru a răspunde

excepții (ex. citirea la vârste timpurii).

România - campioană europeană cu elevii care au dificultăți în citire

Conform ultimului Raport al Comisiei Europene, jumătate dintre copiii români cu vârsta de 15 ani au dificultăți de citire și înțelegere. Potrivit aceluiași document, din anul 2000 până în 2006, procentul românilor care nu înțeleg ceea ce citesc (analfabetism funcțional) a crescut de la 41,3% la 53,5 %. Procentul ne plasează pe ultimul loc din țările europene la știința de carte. Discrepanțele uriașe între cele două tipuri de abordări conduc autoritățile române la regizarea de adevărate potemkiniade, mai ales cu ocazia examenelor de absolvire și a evaluărilor naționale, care sunt astfel organizate încât frauda să ascundă adevărul într-o mare de minciuni. Suntem încă tributari obiceiurilor

moștenite de la comuniști, de care nu scăpăm, iată, după 18 ani de regim „necomunist”. Recentul examen de bacalaureat ilustrează pe deplin această teză.

Principala cauză a eșecului evoluției din domeniu poate fi considerată subfinanțarea cronică a educației din perioada 1990-2004. Este adevărat că în perioada 2005-2008 s-au alocat procente mai mari din PIB educației, iar salariile cadrelor didactice s-au majorat semnificativ. S-au investit sume importante în dotarea cu echipamente informatice și mijloace de învățământ, în reabilitarea unui număr de școli și demararea programelor naționale pentru campusuri școlare. Problemele educației nu stau doar în infrastructură, ci mai ales în modernizare curriculară, perfecționarea resursei umane, salarizare diferențiată, management performant.

specific la nevoile de instruire ale copiilor, tinerilor, adulților pe direcțiile lor de interes și conform cu capacitățile cognitive și cu abilitățile naturale ale acestora. De asemenea sistemul educativ nu este organizat spre a răspunde la nevoile actuale și de perspectivă a pieței forței de muncă.

4. **Aprecierea SAR, 2007: învățământul românesc este fabrica autohtonă de mediocritate.**

5. **Majoritatea românilor care se află în alte țări din Uniunea Europeană efectuează munci necalificate, în agricultură și ocupații casnice.**

6. **Doar 25% dintre absolvenții de gimnaziu din mediul rural urmează cursuri liceale, comparativ cu 80% în mediul urban și doar 2,5-3% dintre elevii proveniți din rural urmează cursuri universitare.**

7. **80% dintre copiii care nu participă la nici o formă de învățământ sunt de etnie romă, ceea ce înseamnă că 28,6% din populația romă este analfabetă. O rată de participare scăzută se înregistrează și în rândul copiilor cu nevoi educaționale speciale, datorită numărului limitat de profesori calificați, infrastructurii educaționale inadecvată și comunicării precare între școală și comunitate.**

8. **România se situează pe ULTIMUL LOC în Europa în privința participării la o formă de educație a tinerilor de 15-24 de ani. Doar 41,9% dintre acești tineri participă la vreo formă de învățământ (față de 64,5% - Lituania, 63,4% - Polonia, 62,7% - Slovenia), ceea ce are consecințe negative asupra nivelului de pregătire a forței de muncă.**

Comitetul de criză pentru salvarea învățământului românesc

- ▶ **Prof. Ștefan VLASTON**, președinte EDU CER
- ▶ **Florian COLCEAG**, președinte EDUGATE, președinte IRSCA GIFTED EDUCATION, Membru al Clubului de la Roma, Membru WCGTC; ECHA; NYEX; Asia-Pacific Federation of the WCGTC; membru AUSTEGA; British Columbia Federation, Membru fondator al primei rețele internaționale de policy makers în educația de excelență, Membru fondator al Consorțiului European pentru Copiii cu Nevoi Speciale de Educație.
- ▶ **Prof.univ.dr.ing. Nicolae George DRĂGULANESCU**, Universitatea Politehnică din București, Visiting Professor - Chung Ang University of Seoul; auditor al calității -

DGQ/ TŪV, Asesor - EFQM, PRC „J. M. JURAN”, secretar general - Fundația Română pentru Promovarea Calității, președinte - Liga de Cooperare Cultural-Științifică România-Franța

▶ **Marian STAS**, președinte CODECS Pentru Leadership, membru Aspen

▶ **Florinte CATARGIU**, expert IRSCA GIFTED EDUCATION

▶ **Prof. Elena SPANULESCU**, Asistent universitar, consilier Federația Națională a Asociațiilor de Părinți din Învățământul Preuniversitar FNAP-IP

▶ **Prof. Gheorghe RĂDULESCU**, președinte AEACE-IP.

9. Evaluarea internațională PISA-2006 plasează învățământul românesc pe locul 47 din 57 de țări, iar alte evaluări externe (TIMSS, PIRLS) chiar și mai prost.

10. Abandonul școlar înainte de împlinirea celor 8 ani de studiu obligatoriu este în creștere (s-a dublat între 1996 și 2006), iar rata de părăsire timpurie a școlii (cls. I – XII) era de 19 % față de media de 14,9% în UE, cu reper în 2010 de 10%.

11. Ponderea profesorilor cu rezultate proaste sau mediocre la titularizare era, în 2007 de 60%, față de 18% în UE.

12. Procentul adulților care participă la forme de educație permanentă în timpul vieții era, în 2007, de 1,3% față de 12,5 % media în UE, adică de 10 ori mai mic.

Paradigma învățării moștenite de la părinți și bunici: dictat - copiat - tocit - reprodus - uitat

In învățământul românesc nu există stabilitate, sincronizare și predictibilitate legislativă. În lipsa unei strategii și a stabilității legislative, la fiecare schimbare de ministru sau de guvern se schimbă politicile în domeniu, făcând imposibil un cadru predictibil de evoluție, care să permită investiții, studii de fezabilitate și impact. Mai mult, chiar atunci când există legi care realizează descentralizarea financiară și a resursei umane (legile 354 și 349/2004), ele nu se aplică.

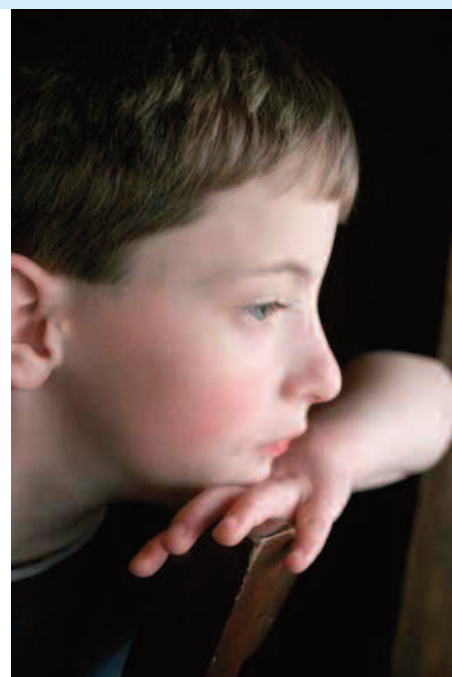
Se știe că sistemele de educație sunt inerțiale și conservative. Există un timp îndelungat în care aceste sisteme oferă un feedback organismelor de legiferare. Modificările legislative repetate au făcut actualele legi ale educației incoerente și nefuncționale. Haosul și incoerența legislativă au indus nesiguranța și proasta funcționare în tot spațiul educațional românesc. Există o prăpastie între formarea profesională și

piața muncii interne și externe, astfel încât există un deficit imens de personal calificat în construcții, industrie, servicii, inclusiv medicale, în timp ce în piața muncii europene românii prestează preponderent munci necalificate.

Planurile de școlarizare, elaborate de inspectoratele școlare, nu țin cont de evoluția pieței muncii interne și externe. Un exemplu: la București, 60% din planul de școlarizare pentru anul școlar 2008-2009 este proiectat în filiera teoretică, pentru un segment de joburi în piața muncii de 15-20%, în timp ce în filiera tehnologică și școala profesională vor învăța 30% dintre elevi, pentru un segment de joburi de 80% în piața muncii. Nu se practică, cu mici excepții, pregătirea forței de muncă pe bază de contract de școlarizare între unități de învățământ și agenți economici sau Consilii Locale, pentru că nu există un cadru legislativ atractiv corespunzător.

Producem roboți fără viitor ...

Curriculumul nu este corelat cu cerințele din piața muncii, este prea încărcat (32-36 ore pe săptămână, 14-18 discipline), conținuturile sunt

în multe cazuri nerelevante, nu au în vedere să construiască la elevi și studenți abilități de autoformare continuă, creativitate, inițiativă, gândire logică, comunicare, lucru în echipă, cuprinse în cele opt competențe cheie stabilite de Uniunea Europeană. Curricula este suprateoretizată și neaplicativă, neflexibilă, plină de termeni de specialitate neadecvați vârstei, neinteresantă și orientată spre trecut, proiectată necreativ și permițând evaluarea prin reproducere directă fără participarea motivată de interesul pentru cunoaștere al elevilor. În ciuda numeroase-

lor avertismente, curricula românească se caracterizează încă prin centrarea dominantă pe transmiterea de informații și cunoștințe, în detrimentul formării de deprinderi, aptitudini, atitudini și comportamente civice, prin dezvoltarea competențelor transferabile și a atitudinilor bazate pe valori. În majoritatea școlilor românești funcționează încă paradigma învățării moștenite de la părinți și bunici: dictat-copiat-tocit-reprodus-uitat. Concepte moderne, precum curricu-

lum digitalizat, biblioteci virtuale, nu și-au făcut încă loc în organizarea școlară românească. Nu s-au definit competențele pe care societatea și piața muncii le așteaptă de la elevi la diferite etape ale parcursului educațional. Ar fi utile liste maximale și minimale de itemi ceruți elevilor la examenele de absolvire. Nu este funcțional în școlile românești conceptul european „mediu prietenos de învățare”. Am rămas tot la vechiul „magister dixit”, care nu mai core-

sponde actualelor generații de elevi. Aceste generații noi cer insistent „să venim cu drag la școală”. Traseele individuale de învățare reprezintă de asemenea o cerință modernă, ignorată și ea de actualul sistem de învățământ. Școala de după școală, atât de necesară pentru suplinirea părinților ocupați în piața muncii, funcționează în prea puține școli.

Kristof Lajos

■ Temă pentru cadrele didactice la educația socială

Suntem binecuvântați sau suntem marginile?

Acțiunea filmului „Marginile Domnului” se petrece în Polonia ocupată de nazisti, în perioada celui de-al doilea război mondial. Romek, un băiat evreu de 12 ani, este salvat de la deportare de un țăran polonez la înțelegere cu părinții copilului și cu preotul catolic din sat. Copilul este practic adoptat, deși unii vecini sunt suspicioși. Romek reușește să se împrietească chiar cu fiii gazdei sale: Vladek și Tolo, dar și cu alți copii din sat, mai ales cu Maria, o orfană de război. Băieții vecinului suspicios, Pyra și Robal joacă un rol dublu și, în cele din urmă, se dovedesc dușmani.

Chiar dacă mai puține, ororile războiului se resimt și în comunitatea sătească uitată de lume: mâncarea este săracă, animalele sunt rechiziționate

de trupele germane cantonate în preajmă, trenurile cu deportați traversează prin apropiere și evreii evadați sunt prinși prin păduri, oamenii sunt mai suspicioși pentru că există turnători printre ei. Ca întotdeauna, cei care profită cel mai mult de pe urma războiului sunt ... copiii.

Filmul este turnat din perspectiva candidă a copiilor. Crizele lor cele mai grave sunt cearta cu un prieten, sau pierderea prieteniei unui vechi amic. Rezolvarea problemelor se face cel mai adesea prin mici încercări și prin argumentații naive. Cele mai deosebite descoperiri sunt specifice vârstei: sexul, suferința și moartea. Din nefericire, prin experiențele pe care le au în condițiile războiului copiii se maturizează înainte de vreme pentru că încep să urască și să țină ură pe dușmanii lor, ceea ce credem că este o deficiență a adulților.

De observat evoluția personajului principal Romek din perspectiva interacțiunii sale cu alte personaje principale, în ordinea apariției: preotul paroh, Vladek, Tolo și Maria. Părinții săi au ales calea cripto-iudaismului, considerând că eroismul izvorât din fanatismul religios nu era pentru ei. În această situație Romek este în căutarea propriei identități, sau mai precis a validării identității sale.

Apele, și așa tulburi, se agită și mai tare când preotul îi stârnește la un joc mai puțin obișnuit: jocul de-a Isus. În pregătirea primei împărțării fiecare copil trebuia să învețe despre doi dintre apostolii Domnului și să tră-

iască asemenea lor. Marea descoperire are loc atunci când copiii află cu stupeoare că Isus era evreu nu italian asemenea papei de la Roma.

Harul de a fi Iisus

Jocul continuă cu preluarea inițiativei de către Tolo care-și inițiază uceniciei prin „botez” și are o tentativă nereușită de atârănare pe lemn. Moartea substitutivă este un principiu care îl frământă pe Tolo până la consumare. Oportunitatea nu va întârzia prea mult să apară mai ales după ce grupul se divide prin pierderea lui Pyra și încercarea de asasinare a lui Romek și violarea Mariei. Ceasul mării încercări sosește când ultima captură de evrei evadați este imbarcată în tren. În prezența lui Romek și Vladek, Tolo neagă orice asociere cu aceștia și este urcat în trenul deportaților, ducându-și până la capăt vocația de Iisus.

În aparență Romek caută să supraviețuiască conflictului armat dintre germani și restul Europei, dar există un alt război căruia el trebuie să-i supraviețuiască: acela al propriei conștiințe. Opțiunea părinților, adică ascunderea identității, nu pare a fi acceptată ca și soluție de copilul lor. Ascunderea identității este o chestiune foarte nenaturală pentru copilul care a învățat că minciuna este păcat. Cu timpul Romek înțelege că ura împotriva evreilor este irațională.

www.investesteincopii.blogspot.com –
idealul educației sociale

■ Președintele Traian Băsescu se arată din nou nemulțumit de modul cum se face educație în România.

El susține că lipsa reformelor reale în domeniu au făcut ca “învățământul și cercetarea să ajungă în imposibilitatea de a nu face față competitivității în plan european”. Pe de-o parte profesorii își găsesc slujbe în străinătate, pe de alta cercetarea n-are resurse să evolueze. Sindicatele din educație spun însă că nici președintele și nici partidele politice nu s-au grăbit să elaboreze strategia pentru educație la care s-au angajat prin pactul semnat, nu de mult, la Cotroceni.

Despre calitatea educației și problemele sistemului de învățământ din România s-a vorbit repetat în ultimii ani. Și tot repetat, diversele conduceri ale ministerului, precum și voci din segmentul politic au avansat ideea de schimbare profundă a învățământului românesc.

Proiectele au rămas deocamdată doar pe hârtie.

Șeful statului susține că reformarea școlii, că baza a dezvoltării societății pe ansamblu, nu se poate face în termen scurt. Însă, adaugă Traian Băsescu, începerea acesteia nu mai poate suferi amânări. “O strategie pentru reforma sistemului educațional este imperativ necesară, însă chiar dacă are suportul real al tuturor actorilor politici și sociali, acest proces va fi de lungă durată, iar rezultatele se vor face simțite pe termen mediu și lung”. „Fără o educație competitivă, fără un sistem de cercetare per-

formant, nu ne putem aștepta la o creștere economică susținută, ci doar la mărirea declajelor de celelalte state membre ale Uniunii Europene”, spune președintele Traian Băsescu.

Reforma sistemului de educație, spune șeful statului, nu trebuie să vizeze doar performanțele elevilor ci și motivarea celor care produc performanță. La începutul lunii martie, la Palatul Cotroceni, Traian Băsescu și liderii partidelor parlamentare au semnat, pentru prima dată, așa-numitul pact pentru educație. Semnatarii se angajau să urmărească,

printre altele, acțiuni concrete de modernizare a sistemului și a unităților de învățământ în perioada 2008 - 2013, alocarea unui buget de minimum 6% din PIB pentru educație și a minimum 1% pentru cercetare, transformarea educației timpurii într-un bun public, garan-

rea accesului neîngrădit la educație gratuită până la absolvirea liceului și zece ani învățământ obligatoriu.

Pactul pentru educație - fără efecte

De la semnarea acestui document însă nimic nu s-a mai schimbat.

Președintele Federației Sindicatelor Libere din Învățământ, Aurel Cornea, spune că a fost din nou la Cotroceni chiar cu o săptămână înaintea examenului de bacalaureat și a discutat cu șeful statului, solicitând ca unul dintre punctele din pactul pentru educație să se refere la sistemul de evaluare a cunoștințelor elevilor.

Cum nu s-a întâmplat nimic, de această dată s-a ajuns, așa cum spune liderul

de sindicat, sa asistăm la numeroasele nereguli, unele soldate cu declanșarea de anchete penale față de unii profesori bănuți că au luat mită sau au favorizat elevii la examen.

„Ne așteptăm să existe o discuție foarte serioasă privind un nou sistem de evaluare, național, nu bâjbâielile care se întâmplă”. „Să încercăm să introducem un sistem de evaluare pe bază de examen pentru admiterea într-un ciclu superior pentru a nu mai fi nota de la bacaluareat miza, să vedem cum securizăm desfășurarea examenului, cum

întocmim subiectele și cum le publică, nu cum a fost până acum”.

„Ne așteptăm să facem o radiografie a ce se întâmplă, de ce se întâmplă, care sunt punctele sensibile. Ori lucrurile astea nu le discută nimeni”, a declarat pentru BBC domnul Cornea. Aurel Cornea recunoaște că hibebele din învățământ sunt multe și persistă de ani de zile. Dar, spune el, există un cerc vicios: profesorii sunt prost plătiți, dacă nu pleacă în străinătate sunt tentați să-și rotunjească veniturile altfel. Dacă sunt prinși, sunt

dați afară. Dacă sunt dați afară, sistemul de educație rămâne fără dascăli. Cu dascăli puțini calitatea educației scade, iar cercul se închide la ușile Ministerului de Finanțe cu veșnicile cerințe de mărire a salariilor și veșnicile răspunsuri că acest lucru nu se poate. FSLI cere acum atât președintelui cât și partidelor politice urgentarea finalizării pachetului legislativ al educației așa cum au promis în urmă cu patru luni.

Sursa: BBC

Raport CE-Peste jumătate dintre români au dificultăți de înțelegere și interpretare a ceea ce citesc

53,5% din populația României, are dificultăți de înțelegere și interpretare a ceea ce citește, țara noastră fiind pe primul loc în ce privește rezultatele negative la acest capitol

Raportul Comisiei Europene (CE) arată că, din 2000 până în prezent, statele membre au înregistrat progrese constante, dar slabe, în îmbunătățirea sistemului de învățământ. Indicatorii în baza cărora s-au tras concluziile sunt absolvirea de studii universitare, renunțarea timpurie la școală (s-a luat în considerare populația între 18 și 24 de ani), nivelul de înțelegere și interpretare a textelor citite, numărul absolvenților de ma-

tematică, știință și tehnologie, precum și participarea adulților la activități de învățare pe parcursul vieții.

La nivelul anului 2008, alt stat membru cu un nivel scăzut de înțelegere a textelor lecturate este Bulgaria, cu 51,1% din populație având probleme la acest capitol, în timp ce performerii sunt Finlanda, Irlanda și Estonia, în care procentul celor care nu pot înțelege și interpreta ceea ce citesc este situat între 4,8 și 14%. La nivelul întregii Uniuni Europene, procentul populației cu probleme de înțelegere a crescut de la 21%, în 2000, la 24%, în 2008, conform Raportului citat de Newsin.

România înregistrează performanțe scăzute și în privința

participării adulților la cursuri de învățare permanente, fiind pe poziția secundă la acest capitol, după Bulgaria. Rezultate bune la acest indicator sunt în Suedia, Danemarca și Marea Britanie. În UE, media adulților care recurg la învățare activă de-alungul vieții este, în prezent, de 9,7%, în creștere de la 7,1% în 2000.

În ce privește numărul celor care renunță de timpuriu la școală, pe primele poziții se află Malta și Portugalia, iar cei mai mulți tineri interesați de continuarea studiilor sunt în Cehia, Polonia și Slovacia. La nivelul spațiului UE, procentul tinerilor care renunță devreme la educație a scăzut de la 17,6%, în 2000, la 14,8%, în 2008.

În anul 2000, din totalul

tinerilor între 20 și 24 de ani din statele membre, 76,6% au absolvit studii superioare. Procentul a urcat, în prezent, la 78,1%. <http://www.frontnews.ro/social-si-economic/eveniment/peste-jumatate-dintre-romani-au-dificultati-de-intelegere-si-interpretare-aceea-ce-citesc-12814>

„Este o problemă reală. Capacitatea de a citi este o componentă-cheie pentru învățarea continuă“, a declarat comisarul european pentru Educație, Jan Figel. La nive-

lul întregii Uniuni Europene, procentul populației cu probleme de înțelegere a crescut de la 21%, în 2000, la 24%, în 2008. România a înregistrat performanțe scăzute și în privința participării adulților la cursuri de învățare permanentă, fiind, la acest capitol, după Bulgaria. Rezultate bune la acest indicator sunt în Suedia, Danemarca și Marea Britanie. În UE, media adulților care recurg la învățare activă de-a lungul vieții este, în prezent, de 9,7%. În ce privește numărul celor care renunță de timpuriu la școală, pe primele

poziții se află Malta și Portugalia. Cei mai mulți tineri interesați de continuarea studiilor sunt în Cehia, Polonia și Slovacia. Comisia Europeană a analizat performanța statelor membre în cinci domenii: capacitatea de a citi, absolvirea gimnaziului, abandonul școlar, participarea adulților în procesul de învățare continuă și numărul absolvenților la matematică, științe și tehnologie. Bruxelles-ul a somat guvernele naționale să îmbunătățească cifrele înregistrate.

Sursa: EVZ

Prioritățile cercetării și educației

Întrunită la 14 februarie 2008, Comisia prezidențială pentru analiza și elaborarea politicilor din domeniile educației și cercetării din România a adoptat prin consens următoarea poziție față de Pachetul de legi ale educației:

Poziția Comisiei Prezidențiale pentru analiza și elaborarea politicilor din domeniile educației și cercetării din România privind Pachetul de legi ale educației. Comisia Prezidențială pentru analiza și elaborarea politicilor în domeniul educației și cercetării consideră că trebuie să se implice responsabil în dezbaterile pachetului de legi privind educația și formulează următoarele puncte de vedere:

► Integrarea pachetului de legi într-o strategie

Abordările pur legislative ale problemelor din domeniul educației sunt contraproductive. Cele 28 de modificări succesive ale Legii Educației din ultimii 10 ani au fost dictate de conjuncturi și interese, nu de o strategie. Ele au introdus, adesea, noi tensiuni și incoerențe în loc să rezolve probleme. Așadar, dacă nu este parte componentă dintr-o strategie mai generală, o nouă lege introduce schimbări superficiale și fără orizont.

Exemplu:

Obligativitatea educației timpurii de la 3 ani este

goală de conținut dacă nu face parte dintr-o strategie explicită prin care să se stabilească: (a) curriculumul pe care trebuie să-l parcurgă acești copii și opțiunea pentru un anumit tip de pedagogie; (b) cine și cum va pregăti resursa umană responsabilă de educația timpurie; (c) mecanismele de asigurare a calității; (d) coordonarea instituțională dintre principalele ministere implicate în educație timpurie: Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, Ministerul Sănătății Publice și Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse;

(e) relația public – privat, inclusiv în finanțarea preșcolarălor.

Aceeași lipsă de integrare într-o strategie constatăm pentru prevederile legislative referitoare la curriculum, resurse umane, finanțare, descentralizare, asigurarea calității.

În mod normal prezentarea unui document strategic și acordul partenerilor sociali pe un astfel de document ar

fi trebuit să preceadă prezentarea pachetului legislativ. Constatăm, din păcate, că în loc să fie operaționalizarea legislativă a unei strategii, pachetul de legi amestecă paragrafe din vechea lege cu paragrafe noi, fără vreo logică evidentă. În varianta actuală, fără o strategie din care să fie parte componentă și care trebuie explicitată, pachetul de legi propus riscă să nu fie altceva decât a 29-a revizuire a legii deja existente.

► Necesitatea unei coerențe legislative

În forma supusă dezbaterii, pachetul de legi conține contradicții flagrante. De exemplu, în Legea învățământului preuniversitar se stipulează alocarea a cel puțin 7% din PIB pentru educație (art. 121), iar în Legea învățământului superior - 6% [art. 1(4)]. În Legea învățământului superior se specifică faptul că universitățile au autonomie în gestionarea resursei umane (inclusiv negocierea conținutului normei [art. 20(5), (6), art. 26 (3)], pe când în Statutul Personalului Didactic se prevăd în detaliu piesele dosarului de concurs [art. 137 (9)] și conținutul normei [art. 161 (5)], ceea ce anulează complet autonomia universitară în acest domeniu. Mai mult, în învățământul preuniversitar, posturile titularizabile se ocupă prin concurs **la nivelul școlii**, dar câștigătorul concursului

devine titular „în **sistemul național** de învățământ” (art. 100, Legea învățământului preuniversitar, art. 52 și 59, Statutul Personalului Didactic).

În afară de contradicții de genul celor deja semnalate, pachetul legislativ conține suprapuneri nejustificate. De pildă, foarte multe dintre prevederile din Legea învățământului preuniversitar sunt reluate în Statut, după cum capitolul referitor la personalul din învățământul superior putea să lipsească din Statut, multe din prevederile lui fiind cuprinse în Legea învățământului superior. Contradicțiile dintre diversele componente ale pachetului legislativ, dublajele inutile, trebuie remediate de urgență, altfel pachetul de legi va introduce și mai multă entropie într-un sistem cu incoerențe majore.

► Necesitatea unei legi cadru - Legea Educației Permanente

Deși sunt prezentate ca legi „ale educației”, actualele proiecte se referă numai la învățământ, la partea de educație formală din unitățile și instituțiile școlare. Există un singur paragraf referitor la educația permanentă (Legea învățământului preuniversitar, art. 70), deși România are probleme majore în acest domeniu: participarea adulților la educația permanentă în România este de doar 1,6%, în vreme ce media UE este de 10,8% iar ținta Lisabona este de 12,5%. Nu putem lăsa probleme majore de educație în afara legii sau tratate superficial într-un singur paragraf de lege.. O lege cadru a educației permanente ar oferi:

(a) o imagine clară a tuturor instituțiilor implicate în educație, de la cea timpurie până la formarea adulților;

(b) modul de coordonare și responsabilitățile fiecărei instituții implicate;

(c) modul de corelare a calificărilor cu ciclurile sistemului de învățământ și cadrul național al calificărilor;

(d) mecanismele și procedurile de recunoaștere și certificare a învățării non-formale și informale, cu implicații majore asupra mobilității ocupaționale;

(e) relația public-privat și modalitățile prin care statul poate finanța media, inclusiv cea privată, pentru emisiunile de educație. Legea educației permanente ar deveni legea cadru care poate induce coerență și pe care se pot baza legile sectoriale: pentru învățământul preuniversitar și învățământul superior.

▶ Centrarea curriculumului pe competențe

Viitorul pachet legislativ pe educație trebuie să specifice competențele pe care le formează sistemul educațional; practic avem nevoie de o decentrare a școlii de pe conținuturi și o centrare pe formarea de competențe. Precizarea competențelor va permite apoi derivarea unui curriculum optimizat și stabilirea unui mecanism de evaluare riguros. Școala, manualele și profesorii vor fi evaluați prin eficiența cu care formează competențele dezirabile. După analizele noastre, pentru o societate a cunoașterii competențele pe

- ▶ competențe de comunicare în limba maternă și în două limbi de circulație internațională,
- ▶ competențe fundamentale de științe și tehnologie; competențe digitale (de utilizare a tehnologiei informației pentru cunoaștere și rezolvarea de probleme);
- ▶ competențe axiologice sau de valorizare (necesare pentru participarea activă și responsabilă la viața socială);

- ▶ competențe pentru managementul vieții personale și al evoluției în carieră;
- ▶ competențe antreprenoriale;
- ▶ competențe de expresie culturală;
- ▶ competențe de a învăța pe tot parcursul vieții.

care trebuie să le vizăm sunt:

Considerăm că evaluarea nivelului de achiziție a competențelor trebuie să fie obligatorie la final de ciclu curricular (acum e doar opțională, vezi art. 82, Legea învățământului preuniversitar), cu scopul de a diagnostica sistemul, dar fără nici o obstrucționare a dezvoltării carierei elevilor. Propunem stipularea clară a faptului că 75-80% din curriculum va fi stabilit la nivel național de către Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, iar 20-25% va fi lăsat la dispoziția școlii și a comunității locale. Flexibilitatea curriculei trebuie să vizeze nu numai disciplinele ci și materia din interiorul fiecărei discipline.

▶ Întărirea măsurilor de asigurare a calității

Asigurarea calității este o problemă fundamentală tratată însă extrem de superficial în pachetul legislativ (Legea învățământului preuniversitar, art. 93-98). Se face o confuzie gravă între acreditare și evaluare, nu se întărește rolul ARACIP, evaluarea externă se relativizează iar evaluarea întregului sistem devine opțională, nu obligatorie pentru Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului. Asigurarea calității resursei umane în sistemul de învățământ este neglijată

(ex.: formarea inițială a cadrelor didactice este exprimată într-un singur articol (art. 76, Statut). Legea trebuie să precizeze criteriile minimale de intrare în sistemul de formare didactică (exemplu: nu pot participa la formarea inițială decât studenții integraliști) iar cariera didactică trebuie făcută mult mai atractivă, inclusiv prin re poziționarea grilei de salarizare a personalului didactic.

▶ Descentralizarea comprehensivă: financiară, curriculară și pe resurse umane

Descentralizarea pe domeniul resurselor umane trebuie dusă până la capăt. În formularea actuală, cadrele didactice dau concurs la nivelul școlii și devin titulari pe sistemul național (Legea învățământului preuniversitar, art. 100), corect ar fi ca ei să devină titulari tot la nivelul școlii, pe postul pe care au dat concurs. Ei trebuie să semneze contractul individual de muncă nu cu Direcția Generală a Învățământului Preuniversitar, așa cum e stipulat în pachet, ci cu unitatea de învățământ la care au dat concurs.

Trebuie stipulat explicit că toate resursele financiare obținute de unitățile de învățământ rămân la dispoziție proprie și se reportează pe următorul an financiar. Finan-

țarea care acoperă costul standard pe elev stabilit la nivel național trebuie repartizată direct unităților de învățământ.

Conducerea la nivelul școlii este reglementată extrem de vag. Precizarea explicită a relațiilor dintre Consiliul de Administrație, Consiliul Profesorat și Director și a faptului că directorul încheie contractul de muncă cu Consiliul de Administrație, nu cu Direcția Județeană pentru Învățământ preuniversitar (DGIP), este absolut necesară. În relațiile dintre profesori/directori și școli, DGIP trebuie să joace rolul de instanță de apel, de verificare și control, nu de parte a contractului de muncă. Descentralizarea financiară, cea managerială și pe resurse umane trebuie riguros corelate.

► Diferențiere și calitate în învățământul superior

Proiectul de Lege a învățământului superior oscilează între supraspecificații pe detalii inutile și tratări vagi ale unor probleme de mare importanță (ex.: finanțarea, conducerea, resursa umană). Omogenizarea instituțiilor de învățământ superior este încurajată în dauna diferențierii și a stimulării excelenței. Nu există decât specificații vagi, sumare, referitoare la cercetarea din învățământul superior, deși este premisa fundamentală a excelenței în educație. Nu se propun opțiuni pentru aplatizarea structurilor în interiorul universităților. Legea propusă nu este emergența unei concepții structurale privind modernizarea învățământului superior. **În concluzie**, promovarea acestui pachet legislativ, în absența unei strategii coerente și fără reconsiderarea unor aspecte esențiale de tipul celor pe care le-am menționat, este contraproductivă. Există riscul major ca el să creeze mai multe probleme

decât cele pe care le rezolvă. Într-un sistem care se confruntă deja cu o entropie crescândă și cu o scădere a performanțelor, un pachet legislativ insuficient fundamentat pe o concepție strategică adecvată induce noi tensiuni și scăderea încrederii populației în capacitatea de schimbare a sistemului. Așa cum am subliniat în „România educației, România Cercetării”, o strategie coerentă și asumată de principalii actori trebuie să precedă în mod obligatoriu orice discuție pe paragrafe de legi.

Promovarea pachetului de legi, în acest moment este inoportună. Ea trebuie făcută numai după acordul principalilor actori asupra unei strategii de restructurare a educației.

Comisia prezidențială pentru analiza și elaborarea politicilor din domeniile educației și cercetării din România își exprimă disponibilitatea de a colabora în concretizarea acestei strategii.

România conduce în topul abandonului școlar și analfabetizării

Cartonaș galben din partea UE

În cadrul unei reuniuni din martie 2000 de la Lisabona, liderii europeni au convenit asupra unei strategii pentru a transforma Uniunea în cea mai competitivă și dinamică economie propulsată de cunoaștere până în 2010. În acest context, în anul 2002 au fost elaborate obiectivele comune pentru îmbunătățirea sistemelor europene de învățământ și formare profesională.

Țările din blocul comunitar au îndeplinit numai unul dintre cele cinci standarde privind educația pe care Uniunea Europeană le dorește realizate până la sfârșitul deceniului. Progresele către celelalte patru

au fost moderate, conform concluziilor unui raport recent al Comisiei Europene.

Raportul cu pricina plasează iarăși România la coada Europei, așa încât reiese că doar 1,3% din populația activă de la noi participă la educație și formare profesională. Din acest motiv, oficialii UE au sugerat că se impun eforturi suplimentare în următorii trei ani pentru ca țările membre UE să poată realiza toate cele cinci standarde în educație. Atrăgând atenția că numai unul dintre obiective a fost îndeplinit, autoritățile de la Bruxelles au

avertizat că atingerea celorlalte ținte rămâne o provocare serioasă pentru sistemele de învățământ și formare profesională din Europa. Cele cinci standarde includ reducerea ratei abandonului școlar la 10%, scăderea cu cel puțin 20% a procentului elevilor cu probleme de alfabetizare și asigurarea unui procent de cel puțin 85% de tineri care să încheie învățământul liceal. Celelalte două obiective presupun o creștere de cel puțin 15% a numărului persoanelor licențiate în Matematici, Știință și Tehnologie, precum și măsuri în vederea redu-

cerii dezechilibrului dintre sexe și creării de condiții pentru ca 12,5% din populația adultă să participe la o educație continuă. Procentul populației în vârstă de muncă ce a participat la educație și formare profesională anul trecut s-a ridicat la 29,2%, 26,6% și respectiv 23,1%, cu mult peste media de 9,6% a Uniunii. Bulgaria și România au avut cele mai slabe performanțe din UE, cu o rată de 1,3% fiecare, situându-se în spatele Greciei, cu 1,9%.

Cornelia Popescu-Curentul

■ Elevi de excelență pe care statul nu dă doi bani

Locuia într-un vagon la marginea orașului, era sărac lipit pământului, dar datorită lui județul Mureș a ocupat locul doi la Olimpiada Internațională de Matematică din 1999. Fost elev al Colegiului Național "Alexandru Papiu Ilarian", Emanuel Stoica este acum student în Statele Unite. Performanța lui de excepție nu a mai fost egalată de nici un elev mureșean. Pornind de la acest caz, profesorul de matematică Dumitru Matei, inspector de specialitate în cadrul Inspectoratului Școlar General Mureș, a gândit un proiect extraordinar, un centru de excelență în care cei mai străluciți elevi să fie îndrumați de profesori aleși pe sprânceană.

„Eram ca sportivii de performanță”

La concursul de admitere s-au prezentat 2.000 de elevi, din care au fost selecționați 600 pentru discipline precum matematică, fizică, chimie, română, maghiară, limbi moderne, istorie. Cursurile se țineau în regim intensiv, sâmbăta și duminica după programe speciale concepute de profesori. "Predam după modalități și tehnici care

nu se regăseau în programa școlară dar care erau cerute la olimpiade" spune Dumitru Botoș, profesor de istorie la Colegiul Alexandru Papiu Ilarian. Cursurile erau frecventate de elevi de nouă și zece din tot județul. Veneau copii din Reghin, Sighișoara, Sărmaș, Grebeniș. "Se simțeau ca sportivii de performanță, în clase se crease o concurență reală, la rândul lor profesorii erau stimulați" povestește profesorul Dumitru Matei. Faptul că se crease un nucleu de elevi ex-

cepționali și că baza de selecție pentru Olimpiadele școlare crescuse foarte mult avea să se concretizeze în doar câteva luni. Anișoara Moga își înscrișese ambii copii în acest centru, unul la engleză și celălalt la matematică. "Fiica mea era în clasa a VI-a și în primăvara anului 2004 a participat la faza națională a olimpiadei de matematică, unde a obținut un rezultat foarte bun". În acel an județul Mureș a obținut rezultate excepționale la toate olimpiadele naționale.

S-a revenit la sistemul „olimpicilor chiulangii”

Între timp, în școli și licee s-a revenit la “normal”. Elevii sunt educați în masă, pentru că așa-i sistemul, iar de “vâr-furi”, profesorii se ocupă cum pot. Uneori în detrimentul celorlalți elevi, care sunt neglijați, alteori dimpotrivă, fiind lăsați de capul lor. Nu puține sunt situațiile în care olimpicii sunt învoșiți de la cursuri cu o lună înainte de concurs, studiază individual sau folosesc prilejul pentru a scăpa de la ore. Nimeni nu îi trage la răspundere dacă nu aduc diplome, dar nici nu primesc mare lucru dacă obțin performanțe. Eventual o strângere de mână și o diplomă prăfuită”.

2. Apoi am aruncat mânușa...

„Începând cu numărul viitor, săptămânalul “Punctul” lansează campania “Dosar de excelență”. Pe parcursul mai multor săptămâni vor fi prezentați tineri mureșeni, licențiați, masteranzi sau doctoranzi ai celor mai renumite universități din lume. Demersul jurnalistic nu se oprește aici. Aruncăm mânușa celor care se plâng că în județ nu există specialiști de renume, sau dimpotrivă, celor care se laudă peste tot că vor ca tinerii valoroși să rămână

„acasă”. „I-am găsit, v-i prezentăm, ce faceți cu ei ?” Acesta este mesajul pe care săptămânalul „Punctul” îl va lansa număr de număr Primăriei Tîrgu-Mureș, Prefecturii Mureș, Consiliului Județean Mureș, politicienilor, oamenilor de afaceri.”

3. ...i-am căutat și i-am găsit

Greu. Nimeni din țara asta, nici o autoritate locală sau națională, nu are o bază de date care să îi cuprindă pe tinerii deștepți care studiază aiurea prin lume. Am bătut la porțile liceelor și a facultăților din oraș. La propriu. Unii ne-au privit cu suspiciune. Am mers însă mai departe. 11 săptămâni, în fiecare număr am publicat câte un interviu. Realizat prin e-mail. Câteodată am avut noroc și i-am prins pe acasă. Întrebările erau țintite. Ne interesa statutul pe care îl au ca studenți acolo unde învață, modul în care alte state promovează excelența, principiile pe care sunt clădite sistemele educaționale din alte state, greutățile de care se lovesc la întoarcerea acasă, și evident, dacă vor să mai vină în România și în ce condiții. Răspunsurile lor au constituit baza unei cercetări pe care am folosit-o într-un proiect realizat ulterior. Și ei sunt :

▶ Dora Trif, master în Studii Americane a Universității din Utrecht, Olanda.

▶ Florina Găborean, doctor a Universității Laval (Québec, Canada), prima studentă din Europa de Est acceptată în departamentul de antropologie

▶ Ștefan Mathe a lucrat în echipa de cercetare a uzinelor Volkswagen iar acum își face doctoratul la Toronto, unde este asistent universitar dar și cercetător într-un domeniu la mare căutare în Occident ? știința calculatoarelor.

▶ Ozana Vodă, master de cercetare în domeniul dreptului privat - contracte civile si comerciale la Universitatea Versailles-Saint-Quentin-en-Yvelines (Franța).

▶ Katalin Toth își face doctoratul în Psihologie Socială la Universitatea din Reno, Nevada (SUA).

▶ Mirela Ioana Pribac, licențiată în Arte Frumoase la Universitatea Cornell (SUA).

▶ Ana- Maria Todea studiază limbi moderne la Oxford (Marea Britanie).

▶ Irina Armean studiază bioinformatica la Universitatea de științe aplicate Hagenberg (Austria).

▶ Crenguța Pripîș studiază Terapia prin Artă la Queen

Margaret University College, Edinburgh.

► Stan Johann studiază informatica la Universitatea Insa, Lyon, Franța.

► Cristian Opriș studiază științe politice și sociologie la Westfälische Wilhelms-Universität Münster (Germania)

Unii dintre ei își completează acum studiile la alte universități din lume, alții s-au întors acasă.

4., I-am găsit, sunt ai noștri, îi vrem acasă” aprilie 2006

Nu ne-am oprit aici. Demersul jurnalistic trebuia materializat în

ceva concret. Așa că i-am pus față în față. Pentru prima oară la Tîrgu-Mureș tinerii deștepți din oraș și-au spus pe șleau păsurile în fața celor care reprezintă autoritățile locale și naționale. Pe o parte dintre ei i-am adus acasă. O altă parte au fost în direct pe video-chat, deși acolo unde se aflau era 3-4 dimineața. Le-am adus și părinții, nemulțumiți că țara asta nu e în stare să le păstreze acasă copiii. Au fost acolo și cei mai buni elevi din clasele terminale ale liceelor de prestigiu din județ. Adică aceia care mâine vor pleca. Le-am cerut politicienilor să se angajeze că vor face ceva. I-am filmat, i-am înregistrat și i-am urmărit. Am fost picătura chinezească.

Sorina Bota

Jurnalist săptămânalul Punctul

Autoritățile sunt de acord cu **frauda** de la bacalaureat și încearcă să o ascundă

O evaluare credibilă și cinstită la ieșirea din sistemele de educație ar da o imagine a calității proceselor de educație și formare profesională. Conducătorii educației nu doresc acest lucru. La un procent real de promovabilitate, probabil de 30-40%, ar trebui să-și dea cu toții demisia și să plece acasă.

Bineînțeles că nu-și doresc acest lucru. Salarizarea și finanțarea după calitatea prestației, un feedback pentru remedierea deficiențelor, o competiție generatoare de calitate nu sunt posibile decât în condițiile unei evaluări credibile a rezultatelor. Niciun oficial nu dorește acest lucru. Se menține de mulți ani aceeași formulă de organizare a Bacalaureatului, care înlesnește conivența dintre elevi, părinți, profesori, directori, universitari

președinți de comisii, toți având interesul ca Bacalaureatul să poată fi fraudat. Elevii și părinții pentru ca absolvenții să meargă la facultate sau să intre în piața muncii cu un atu în plus, profesorii și directorii pentru a ascunde sub preș activitatea neperformantă în anii liceului, universitarii să aibă studenți cât mai mulți, plătitori de taxe sau motiv de alocații bgetare.

Editorile care fac toți banii

Nu poate fi ignorată legatura (profitabilă?) dintre unii funcționari și anumite edituri care au profitat de ocazie tipărind rezolvările subiectelor. Editorile se adaptează oportunităților din piață, dar Comisia de organizare a Bacalaureatului a avut posibilitatea schimbării numerotării subiectelor pe dvd-urile trimise în centrele de examen, astfel încât noua numerotare să nu mai coincidă cu cele din cărțile cu

Iată promisiunile făcute atunci:

1. Ciprian Dobre, prefectul județului Mureș, a propus organizarea unei baze de date la nivelul județului, respectiv crearea unui sistem web “rezerva de excelență a României” dar și înființarea unei “Asociații de excelență” ce să îi reunească pe tinerii care studiază la universități din lume.

2. Dumitru Miron, secretar de stat în MEC, a promis că în șase luni va organiza o bază de date care să îi cuprindă pe tinerii care studiază la universitățile din lume.

3. Lokodi Edita, președintele Consiliului Județean Mureș, a promis că va iniția o hotărâre de Consiliu prin care tinerii care doresc, vor putea munci în Tîrgu Mureș și vor fi plătiți ca în Occident. Banii ar putea veni prin colaborarea dintre CJ și anumite ONG-uri.

4. Mihail Antonie, senator PD de Mureș, a promis că va face toate demersurile pentru reînființarea “Centrului de excelență” de la Tîrgu-Mureș care, din lipsă de bani, a fost desființat.

5. Inspectoratul Școlar Județean Mureș și Crenguța Pripș, care studiază Terapia prin Artă la Edinburgh, Marea Britanie, vor iniția un proiect care îi vizează pe copiii din învățământul special.

6. Cei 11 tineri tîrgumureșeni vor fi incluși în proiectul mult mai amplu inițiat de ziarul “Cotidianul”, “Generația așteptată”.

rezolvări, îngreunând astfel copiatul. N-a făcut-o! Profesorii prinși facilitând fraudă n-au pățit nimic, nici în anii anteriori, nici anul acesta. Doar amenințări că nu vor mai fi primiți la supraveghere, pe care nimeni nu le-a mai respectat. Cei 14 profesori, identificați de ministrul Hârdău că au notat în plus cu 3-4 puncte tezele de la bacalaureatul 2006, n-au fost niciodată sancționați. În comunicatul care însoțește metodologia propusă pentru 2009 se menționează: „Profesorii evaluatori au ca nouă atribuție asigurarea confidențialității cu privire la conținutul lucrărilor scrise care le-au fost re-partizate spre evaluare, precum și obligativitatea de a preda telefoanele mobile pe întreaga perioadă de evaluare”. Ce mari secrete există în aceste lucrări pentru a fi asigurată „confidențialitatea”? Să nu se afle că sunt copiate? Să se evite „accidente” de tipul prof. Rădulescu? De ce li se iau telefoanele, timp de 10-12 ore pe zi? Nu cumva sa nu fotografieze lucrările?

Ilegalitățile nu deranjează pe nimeni

Diferențele enorme între procentele de promovabilitate ale județelor, de la 38% la 99% nu „deranjează” pe nimeni la minister.

Se consideră „firești” astfel de diferențe, deși este vorba de mii sau zeci de mii de elevi, care nu pot fi așa de diferiți între ei. Faptul că legile statisticii nu pot explica astfel de diferențe nu deranjează pe nimeni.

Atacul masiv și disproporționat împotriva prof. Rădulescu și a celor câtorva persoane din societatea civilă care au încercat să devoaleze fraudă, ca fiind singurii „vinovați” de „isteria” mediatică în care s-a derulat examenul de bacalaureat, demonstrează „deranjul” provocat de adevărul ascuns până acum cu atâta grijă. Ideea lansată de oficiali, conform căreia un grup de „sabotori” au reușit să manipuleze toată media, provocând o stare de „isterie” mediatică, este jalnică. Menținerea acelorași metodologii pentru anul 2009, arată intenția autorităților

de a păstra „perdeaua de fum” asupra adevărului din educație. Indiferenți la propunerile mediului universitar, ale societății civile, ale experților în educație, proiectele pentru metodologiile vizând tezele unice și Bacalaureat 2009 sunt identice cu acelea din anii anteriori, cu accente suplimentare asupra păstrării secretului asupra conținuturilor tezelor. Ca și cum ar fi vorba de secrete militare.

Ministerul închide ochii la afacerea BAC-ul

Directiva Uniunii Europene, EN 45013, conform căreia furnizorii de servicii nu pot fi și evaluatorii acelorași servicii, pentru că nu pot fi obiectivi, nu are nici o valoare pentru funcționarii care au propus metodologiile în cauză. Dincolo de beneficii legate de acte de corupție, unii profesori supraveghetori nu pot fi obiectivi, fiind sufletește legați de elevi, pe care i-au văzut crescând sub ochii lor și cărora le-ar face astfel un ultim „serviciu”. La toate examenele de admitere la facultate, la examene serioase din țările Uniunii Europene sau America, se folosesc testele tip grilă, care elimină factorul uman, subiectiv, la corectare. Toate propunerile în acest sens au fost respinse de minister. Disciplinele propuse pentru examenul de bacalaureat și conținuturile acestora nu sunt adaptate competențelor cerute de piața muncii și noilor dezvoltări din știință și tehnologie.

Adomniței – monarhul educației: Educația suntem noi

Prea multe probe și cerințele excesive ale acestora mențin dificultatea artificială a examenului de bacalaureat și obligă elevii și părinții să „plătească” așa zise sume de „protocol”, în beneficiul comisiilor de examen. Pur și simplu nu au altă soluție pentru a trece de acest examen. Supunerea dezbaterii publice a metodologiilor reprezintă un bluf menit să demonstreze respectarea Legii 52/2003. În cazuri similare anterioare n-au fost niciodată

asumate propuneri de substanță venite de la specialiști din zona societății civile. Cu aroganță, autosuficiență și dispreț demne de o cauză mai bună, funcționarii din Ministerul Educației au ignorat întotdeauna opiniile partenerilor de interes, conform principiului deșuet „educația suntem noi”. În concluzie, toate aceste argumente duc la concluzia că fraudă de la Bacalaureat se produce, an de an, cu acordul și sub oblăduirea autorităților, care organizează examenul astfel încât să fie ascunsă adevărata calitate a învățământului românesc, în avantajul „material” al comisiilor de examen.

*Prof. Stefan VLASTON
Președinte EDU CER*